

Het slimste schoolbord

Vandaag wordt 'Het grote geheim' onthuld. De hele school zal jaloers zijn op de klas van Tom en Tamira.

Gisteren moest iedereen na schooltijd meteen de klas uit. Niet meer gezellig kletsen, geen werkjes afmaken of het bord uitvegen. Jassen aan en meteen naar huis! Anders zou de verrassing niet doorgaan.

Het is fris buiten. De zon heeft zich achter de dikke, grijze wolken verstoppt. Tom, Tamira en Rody lopen flink door. Vandaag willen ze extra vroeg op school zijn. Ze willen niets missen.

"Ik denk dat we nieuwe gordijnen krijgen," zegt Tamira. "Die lappen die er nu hangen, hebben hun beste tijd wel gehad. Wat denk jij, Tom?"

Tom denkt dat ze een nieuwe wereldbol krijgen. Najib liet de oude laatst uit zijn handen glippen. Het was een vreemd gezicht om de wereld over de vloer te zien stuiteren. De Alpen waren ingedeukt en er zat een lange scheur in Azië. Precies op de plaats waar vaak aardbevingen zijn.

"Misschien staat er wel een grote vrachtauto op het schoolplein," zegt Rody. "Vol met computers. Dan krijgen we er allemaal een!"

Van opwinding gaan ze nog sneller lopen. Ze rennen haast.

Er is nog geen kind te zien op school, maar een grote vrachtauto staat er ook niet. Zelfs geen piepkleintje.

"Jammer," zegt Rody met een lachje. "Misschien komt hij vanmiddag."

Tom heeft een idee. "We gaan door het raam van de klas naar binnen kijken."

De klas ligt aan de achterkant van de school. Voorzichtig lopen ze tussen de plantjes van het schooltuintje door, naar het lage raam.

"Dat dacht ik wel," zegt Tamira. "Niks te zien. De gordijnen zijn dicht. En het zijn geen nieuwe."

Het schoolplein druppelt langzaam vol. Alle kinderen uit de klas van Tom en Tamira verzamelen zich ongeduldig bij de schooldeur. Als om kwart voor negen de schoolbel klinkt, stormen ze als dolle stieren "Het grote geheim" tegemoet.

Juf Petra staat hen al op te wachten. Als iedereen zijn jas heeft opgehangen, zwaait ze de deur open. De kinderen persen zich naar binnen. Voor in de klas is van muur tot muur een rood-wit lint gespannen. Daarachter hangt een groot laken tegen de muur. En op dat laken heeft de juf een prachtig vraagteken geschilderd. Naast het laken hangt een goudkleurig koord met een pluizige kwast eraan. Als je daaraan trekt, valt het laken naar beneden.

Plotseling horen ze een hard geluid. Het lijkt wel een toeter. Dat is meester Ben, de directeur van de school. Hij stopt zijn zakdoek weer in zijn broekzak. Snel gaat iedereen zitten. Het is muisstil.

"Job Krommendijk," zegt meester Ben plechtig.

Iedereen kijkt Job aan. Job krijgt een kleur.

“Ja, meester?” zegt hij met een benauwd gezicht.

“Jij bent onze vrijwilliger. Kom maar naar voren en pak dat koord beet. Als juf Petra tot drie telt, trek je er flink aan. Kun je dat onthouden?”

Job knikt, hij stapt trots naar voren. Nu gaat het gebeuren.

Juf Petra schraapt haar keel: “Een, twee...”

“DRIE!!!” schreeuwt iedereen.

Job geeft een flinke ruk aan het koord. Het laken zeilt als een parachute naar beneden. Meteen barst er een hels kabaal los. De klas juicht.

Vanonder het laken gilt Job: “Wat is het? Wat is het?” Hij lijkt wel een mummie.

“Dit is jullie slimme schoolbord,” zegt meester Ben. Hij pakt een blauw pennetje en krabbelt er wat op.

“En als je op dit knopje drukt,” gaat hij verder, “dan is je schoolbord een computer.”

Juf Petra geeft een hele demonstratie. Nu zijn de kinderen helemaal door het dolle heen.

Een kwartiertje later zit de klas geboeid naar de smulsommen op het bord te kijken; sommen met kommagetallen. De juf tovert de getallen vliegenvlug op het bord, netjes onder elkaar.

“Kan dit slimme bord niet gewoon de uitkomsten erbij geven, juf?” vraagt Rody. Hij heeft een hekel aan rekenen. Zelfs met een digitaal schoolbord.

Nee, de kinderen moeten alles zelf uitrekenen van juf Petra. Dat is jammer.

“Mag ik even naar de wc, juf?” vraagt Rody dan maar.

Even later staat hij bij de kapstok in de gang. Hij rommelt wat in zijn jas. Dat rekenmachientje komt nu wel erg goed van pas. Tevreden kijkt hij door het raam de klas in. Wat zit iedereen toch braaf naar dat bord te kijken, denkt Rody.

Opeens krijgt hij een gek idee. Hij weet zeker dat hij de klas kan laten lachen. Met zijn wijsvingers trekt hij zijn mondhoeken opzij. Zijn tong flapt naar buiten. Hij lijkt wel een kikker.

Maar niemand ziet hem. Rody springt wild voor het raam op en neer. Als dát niet opvalt...

“Rody Bakker,” hoort hij achter zich. Het is meester Ben. “Alles in orde? Of zullen we even naar de dierenarts gaan? Die heeft vast nog wel iets voor een kikker met rekenallergie.”

“Sorry, meester,” zegt Rody met een dun stemmetje.

In de klas is iedereen nog steeds met die moeilijke sommen bezig. Hoe krijgen ze het uitgerekend, denkt Rody. Voorzichtig haalt hij het rekenmachientje uit zijn broekzak.

Juf Petra heeft gelukkig niets in de gaten. Nu komt het moeilijkste. Als je het machientje aanzet, hoor je altijd een klein piepje. Maar Rody heeft een slim plan.

“Hatsjie!” niest Rody.

Gelukt, zijn rekenmachientje staat aan.

Meteen begint hij de som uit te rekenen. Als hij de uitkomst weet, steekt hij snel zijn vinger op. Als eerste van de klas.

“Rody,” zegt de juf. “Weet jij het?”

Trots leest Rody het antwoord op het kleine schermpje: “325,83.”

Iedereen kijkt naar het rekenmachientje. Rody krijgt een knalrood hoofd.

“Wat heb je daar, Rody?” vraagt juf Petra.

“Eh, het is een piepklein digitaal schoolbordje, juf. Het is zelfs wat slimmer dan dat van u. Mijn schoolbordje weet de uitkomsten namelijk wél.”

Gelukkig is juf Petra niet boos op Rody. Ze vindt het zelfs zo'n goed schoolbord, dat ze het de hele dag van hem wil lenen. Dan kan Rody weer gewoon naar dat grote, domme bord in de klas kijken.